

Jeff Mackler: En imperialistisk seger är inte ett framsteg för det libyska upproret

[Artikel skriven å politiska kommitténs vägnar i den amerikanska organisationen Socialist Actions tidning, september 2011. Här översatt från www.internationalviewpoint.org.]

Tragiskt nog omvandlades Libyens kortlivade arabiska vår i februari 2011 snabbt till ett sex månader långt imperialistiskt våldsamt angrepp som vållade det libyska folket död och ödeläggelse.

Den resolution 1973 om "flygförbudszon" som antogs av FN:s säkerhetsråd den 17 mars följdes omedelbart av mer än 20.000 och fortfarande pågående flygangrepp av USA/NATO-flygplan mot den libyske diktatorn överste Muammar Gaddafis styrkor. De kompletterades av angrepp med målrobotar och artilleribombardemang från NATO:s armada som samlades på ett franskt hangarfartyg som hade ankrat utanför Libyens kust.

FN:s resolution om "flygförbudszon" var bara ett tillstånd för att fullständigt tillintetgöra Libyens militärapparat och en stor del av Tripolis infrastruktur – inklusive dess tillgångar av vatten och bränsle, elektricitet, skolor, sjukhus och bostadsområden – och var en europeisk och amerikansk krigsförklaring. "Humanitära krig" som förs av världens supermakter kommer aldrig att vara till nytta för de förtryckta massorna i Libyen eller någon annanstans.

Under angreppet mot Tripoli under krigets sista dagar smulades Gaddafis uppskattningsvis 65.000 soldater sönder av intensiva flyg- och sjöbombningar som NATO:s befälhavare uppskattar har "brutit ner" – det vill säga dödat, sårat eller skingrat – omkring 50% av hans trupper. Resten tros ha dragit sig tillbaka till libyska städer och småstäder som fortfarande stöder Gaddafi-regimen. Dessa bombas idag ostraffat.

Det uppskattas att det antal Gaddafi-soldater som dödat på fläcken på en enda dag under de intensiva bombningarna i slutet av augusti var fler än 1.300. Långt innan den sista veckan i augusti, då Gaddafis styrkor tvingades fly från Tripoli, visade avhoppet av höga befälhavare från den libyska armén till det imperialistiskt stödda NTC [Nationella övergångsrådet] att armén åtminstone delvis fallit samman.

Idag "härskar" NTC över större delen av Libyen, men det är definitivt inte uteslutet att ett nytt långvarigt imperialistiskt understött krig och ockupation håller på att utveckla sig. Med stöd av pågående och fortfarande massiva NATO-bombningar, är Tripoli-brigaden och åtföljande NTC-trupper indragna i upprensningsstrider gata-till-gata i Gaddafis fästen i Tripoli liksom i delar av landet som fortfarande är lojala mot den avsatte diktatorn.

Historiker har dokumenterat mer än 700 amerikanska interventioner och krig, öppna eller hemliga, under det senaste århundradet – alla för att främja den härskande elitens intressen och makt. Eliten kräver en ständig utvidgning av sin "inflytelsesfär", idag i namn av "Kriget mot terrorism", för att behålla konkurrensfördelarna över sina rivaler. De förtryckta folkens intressen i världen har aldrig varit någon faktor i imperialisternas beräkningar.

Både Bushs och Obamas regeringar var mer än nöjda över att ha med Gaddafis diktatur att göra, så länge den tidigare vänsterklingande populistiska diktatorn som på senare tid blivit allierad till USA var villig att öppna landets ekonomi för utländskt kapital. Och Gaddafi gick gärna med på de IMF-dikterade åtstramningsprogrammen, att ge större delen av Libyens olja till företag från väst och minska deras kostnader, privatisera nyckelindustrierna, hjälpa till att bevaka gränserna för att hindra invandring av svarta afrikaner till Italien och Frankrike, och ansluta sig till "Kriget mot terrorism" och det därmed förbundna förkastandet av palestiniernas befrielsekamp. Gaddafis hårda förtryck av

oliktänkande berörde aldrig de västföretag och -regeringar som nu har erövrat landet.

NTC-alesmän har lovat att de ska infria alla kontrakt som Gaddafi-regimen har slutit med kapitalister från väst. Men katastrofen i Libyen kommer utan tvekan att leda till en ny rusning av europeiska och nordamerikanska företagskonkurrenter för att göra större profiter på landets oljerikedomar. Den brittiska tidningen *Independent* kommenterade den 24 augusti: "Efter fem månaders strider i världens 12:e största oljeproducent är industriföreträdare intensivt medvetna om att det kommer att gå att göra miljarder på att bygga upp Libyen under de kommande åren. Ett omedelbart intresse kommer att riktas mot landets oljefält som för närvarande producerar en tiondel av de 1,6 miljarder fat som exporterades varje dag innan revolutionen."

Precis som med förödelser i Irak och Afghanistan kan erövrarna förväntas försöka få betalt för sina tjänster och bygga upp det de har förstört med hjälp av de beslagtagna hundratals miljarder dollar i libyska tillgångar som har frusits av imperialismens mer än tjänstvilliga bank- och finansinstitut. Som *New York Times* så känsligt anmärkte den 28 augusti: "Med så mycket osäkerhet om makten över Libyen kommer inte några pengar att överlämnas direkt till rebellerna, utan istället gå direkt till att betala för tjänster [som imperialismen tillhandahåller] och bränslekostnader."

USA/NATO:s krig började när Gaddafis trupper beordrade sina trupper att öppna eld mot en grupp protesterande människorättsaktivister. Precis som med de regeringsfientliga mobiliseringarna i Tunisien och Egypten följdes detta av massiva protester som förtrycktes våldsamt av Gaddafis polis och militär, som inte drog sig för att använda sina fortfarande intakta mark- och flygtrupper för att slå ner den djupa förbittring som genomsyrade det libyska samhället. Gaddafis beslut att inom ramen för den världskapitalistiska ekonomiska krisens ramar gottgöra Silvio Berlusconi Italien och Nicolas Sarkozy Frankrike kunde bara ske på bekostnad av de libyska massorna.

Under massprotesternas första dagar fanns det omisskännliga men bara blygsamma tecken på att åtminstone delar av den Gaddafi-fientliga ledningen var av självständig karaktär, som när regeringsfientliga demonstranter vecklade ut enorma banderoller på hustaken, där det stod, "Nej till utländsk intervention: Det libyska folket kan klara sig själv". Inte ens då var det alltid helt klart om motståndet mot utländsk intervention bara gällde marktrupper, eftersom viktiga delar av oppositionen redan tidigt hade tillkännagivit och till och med begärt stöd från USA/NATO-trupper och en "flygförbudszon".

När en grupp brittiska hemliga agenter tidigt togs till fånga av Gaddafi-fientliga trupper så deporterades de utan vidare, ett tecken på att åtminstone en del av de tidiga kämparna avvisade allt samarbete med imperialistiska trupper och andra förmenta befriare.

I sitt "Uttalande att USA inte ska intervensera i Libyen eller andra länder" förkunnade den Förenade nationella Antikrigskoalitionen (UNAC): "UNAC kräver ett omedelbart stopp för USA:s interventioner i länder och regioner där massmobiliseringar utmanar förtryckande regimer." De syftade på masskaraktären hos de tidiga mobiliseringarna mot Gaddafi.

Uttalandet fortsatte: "Vi har sett de fruktansvärda resultaten av USA/FN:s genomdrivna sanktioner mot Irak, liksom konsekvenserna av USA/FN:s 'flygförbudszoner' över norra och södra Irak innan USA:s 'Chock och fruktan'-angrepp och invasion.

Tyvärr visade sig de Gaddafi-fientliga mobiliseringarna vara kortlivade. De hade varit politiskt begränsade och dåligt organiserade och därför oförmögna att övervinna något som snabbt utvecklades till en självutnämnd regeringsliknande bildning bestående av olika falanger från Gaddafi-regimen, inklusive ledande politiska figurer och höga militärbefälhavare. De kompletterades av en rad återvändande kapitalister med band till de imperialistiska krafterna och företrädare för diverse Gaddafi-fientliga stam- och fundamentalistiska grupper. Praktiskt taget alla dessa "ledare" krävde och förväntade sig en intervention från USA/NATO för att avlägsna Gaddafi.

En erövring av Libyen och uppdelning av bytet flyttades högst upp på krigsmakarnas dagordning. Libyen, med 3-4% av jordens kända tillgångar av högkvalitativ ”söt råolja” – och en viktig leverantör till Europa – sattes upp på programmet för permanent imperialistisk uppsikt, om inte ockupation. Européerna och amerikanerna som ingrep fann sig inte i att några röster varnade för eller fördömde den våldsamma historia som utländska interventioner i arabvärlden har. De föredrog och valde mycket hellre den nuvarande blandningen av prokapitalistiska libyska oppositionella, som stolt skyltade med och massproducerade kung Indris al-Senussis flagga, som hade avsatts av Gaddafi 1969 och vars styre bestod av en ständig anpassning till världsimperialismen.

När vi skriver detta förbereds planer för att upprätta en imperialistisk ”stabiliseringsstyrka” för att avvärja de libyska massor som fortfarande har kvar automatvapen och andra vapen som erövrats från Gaddafis trupper eller frikostigt delats ut av brittiska, franska, amerikanska och andra NATO-styrkor som angjort Misrata och andra kusthamnar. Men att avvärja befolkningen kan visa sig vara svårare än vad imperialisterna ursprungligen tänkt sig. En artikel i *New York Times* den 31 augusti med rubriken ”Tripoli delat när rebeller manövrerar om ledningen” gör det klart att planerna att stabilisera Tripoli, för att inte tala om flera andra städer, är osäkra.

Times-artikeln slår fast: ”Det finns allt fler fingervisningar om rivalitet bland de olika brigaderna om vilka som ska ha äran för att ha befriat staden och det inflytande det kan medföra. Och försöken att utse en militär ledare för att förena banden av kämpar har istället visat på splittringar inom rebellernas ledarskap, efter religiösa linjer men också mellan sekularister och islamister.”

”Det var alltihop tecken, så en inflytelserik medlem i rådet, som tyder på ett fortsatt ’maktvakuum’ inom den civila ledningen i den libyska huvudstaden. Men manövrerandet om makten belyser också de utmaningar som en provisorisk regering kommer att stå inför för att försöka förena Libyens oregerliga politiska landskap.” De imperialistiska pamparna är fortfarande långtifrån säkra på att deras ursprungliga val av NTC är tillförlitligt för denna uppgift. Precis som i Irak och Afghanistan har Libyen sedan lång tid varit splittrat längs besvärliga stam- och religiösa linjer liksom oförsonliga borgerliga falanger.

En 70 sidor lång plan som *The Times* i London fått tag i och publicerade krånglade till det för de imperialistiska inkräktarna genom att beskriva deras förberedelser för en långsiktig pacifiering av Libyen. *The Times* skrev: ”Planerna förlitar sig i hög grad på att delar av Gaddafis säkerhetsapparat hoppar av till rebellerna efter att han har störtats. Det kommer sannolikt att visa sig inte bara riskabelt utan också kontroversiellt, i och med att många rebellkämpar är beslutsamma att sopa undan alla spår av regimen.”

”Dokumentet innehåller förslag om en 10.000-15.000 man stark ’operationsstyrka till Tripoli’ som skulle få resurser från och stödas av Förenade Arabemiraten (UAE) för att ta över den libyska huvudstaden, säkra viktiga städer och arrestera Gaddafis högsta anhängare...” (Se hänvisningen nedan till UAE:s dödsskvadroner av legosoldater i Blackwaters regi.)

”Utkastet innehåller planer på att omkring 5.000 polismän som nu tjänstgör i enheter som inte är ideologiskt knutna till Gaddafi-regimen omedelbart ska överföras till den tillfälliga regeringens styrkor för att förhindra ett säkerhetsvakuum. Dokumentet hävdar att rebellgrupperna i Tripoli och omgivande områden har 8.660 anhängare, inklusive 3.255 i Gaddafis armé.”

Som förväntat lovar NTC och imperialistiska talesmän överallt ”demokratiska” val inom åtta månader – samma sorts val som förde diverse korruperade marionettregimer till makten i Irak och Afghanistan. Varje tanke att helt och hållet utesluta Gaddafi-anhängare, som Bush-administrationen ”av misstag” gjorde under sin ”av-baathifiering”(att avlägsna anhängare till Saddam Husseins Baathparti från alla nyckelposter inom regeringen och armén) sägs saknas i det tänkta Libyen-scenariot.

Det är mer än ironiskt att dagens mer ”upplysta” ockupanter först försöker förintä de av Gaddafis

byråkrater, generaler och soldater som gör motstånd, och sedan återuppbygger en ny regering med åtminstone en del av den gamla. Medgörliga Gaddafi-anhängare förväntas dela makten i en koalitionsregering för att efter vad man kan anta undvika den sorts schismer som fortsätter att plåga Irak och Afghanistan. Utan tvivel har dagens "nationsbyggare" ingen avsikt att ta med företrädare för de libyska arbetarmassorna annat än som en fasad.

Men imperialismens diplomater slingrar sig och försöker icke desto mindre ge dessa grannliga frågor en demokratisk fasad. Den franske utrikesministern Alain Juppé sa: "Det är upp till libyerna och enbart libyerna att bygga ett nytt Libyen, som kommer att bli ett demokratiskt Libyen."(!) Att nämna Libyen fyra gånger i en enda mening sänder förvisso ett meddelande. Om Juppé istället hade sagt "Det är upp till imperialisterna och bara imperialisterna att bygga ett nykolonialt Libyen, som kommer att bli ett enväldigt Libyen" så hade han kommit närmare sanningen.

Det som snabbt uppstod för sex månader sedan, i februari 2011, var ett hopplappat NTC, proppfullt med en kärna av avhoppade militärer och diplomattjänstemän från Gaddafis regim och en samling libyska advokater och förespråkare för "mänskliga rättigheter" med band till västkapitalister som till största delen agerade för att gynna de mer betydande NATO-anslutna inkräktarnas intressen. Ända sedan denna väntade regering tillkännagavs, och som hittills har erkänts av 57 länder, har inte en enda röst hörts från NTC som pekar på något annat än fullt stöd och samarbete med imperialisternas iscensatta invasion, för att inte nämna det utlovade stödet till fredliga förhandlingar mellan möjligen konkurrerande styrkor om vem som ska ha vad i Libyen efter Gaddafi.

En del av NTC:s delar anmäler redan oenighet, som de senaste demonstrationerna av 500 invånare i Misrata som samlades och formellt anhöll om att få protestera mot att höga Gaddafi-tjänstemän togs med i den nya "regeringen". Men NTC:s högsta ledare har grundligt instruerats av imperialismens för tillfället tysta rådgivare att den nya "regeringen" måste börja med att "inkludera" ett brett urval av krafter för att undvika en framtida degenerering som hände i Irak.

NTC:s centrala ledare innefattar:

- Mahmoud Jabril, den nya "regeringens" nuvarande ledare, och innan sitt tidiga avhopp ledare för Libyens Nationella ekonomiska utvecklingsråd. Jabril har tillbringat sin mesta tid i Europa för att samla stöd till sin imperialistskapade regim. Han studerade vid Pittsburghs universitet och skötte om tillgångarna åt emiren av Qatars hustru.
- Mustafa Abdel-Jalil, ordförande för NTC och justitieminister under Gaddafi tills han avgick i protest mot angreppen mot studenter och andra demonstranter.
- General Abdul Fattah Younis. NTC:s högsta militära befälhavare, Libyens inrikesminister, tillgång för den franska säkerhetstjänsten och personlig vän till Gaddafi innan han hoppade av. Younis dödades troligen av den del av NTC som stöds av muslimska brödrskapet, som också ingår i den nya "regeringen".
- Ali-al-Essawi, tidigare regeringstjänsteman och ambassadör under Gaddafi, och som man tror inblandad i mordet på general Younis.
- Abdel Hafidh Ghogi, människorättsadvokat baserad i Benghazi.
- Fathi Terbil, ungdomsrepresentant i NTC och människorättsadvokat. Det sägs ha varit arrestringen av honom av Gaddafis säkerhetsstyrkor som utlöste upproret.

De flesta av dessa "ledare" är luttrade Gaddafi-byråkrater, militära ledare som hoppat av Gaddafis regering, eller libyer i exil som har samarbetat med amerikanska tjänstemän. Några få yngre "människorättsaktivister" kan ha lagts till blandningen för att ge den en liberal anstrykning.

Av NTC:s 31 medlemmar har bara 13 formellt tillkännagivits, förment av säkerhetsskäl. I och med NTC:s förflyttning till Tripoli i slutet av augusti har antalet utökats till 40 och förväntas stiga till 80.

Detta självutnämnda organ som i huvudsak består av Libyens elit har inga band till någon politisk massorganisation bland Libyens arbetande massor. I den mån sådana grupper alls existerar så är det till största delen i embryonal form.

Den självorganisering som visade sig under massprotesternas första dagar var huvudsakligen spontan och skapades för att distribuera mat och samordna livsnödvändig service när Gaddafis styrkor bombarderade Benghazi. Vi har ännu inte sett några tecken på att dessa organisatoriska former gav upphov till eller baserades på några självständiga politiska krafter som syftade till att utveckla ett program för att främja massornas intressen. Inte heller finns det några tecken på att de deltog i uppgiften att befästa ett alternativ till de ledande borgerliga och proimperialistiska krafterna, som helt och fullt insåg behovet att rusa till "ledningen" över massrörelsen.

Med tanke på det politiska vakuum som finns bland de Gaddafi-fientliga krafterna erkändes NTC snabbt som landets "lagliga" regering av Frankrike och Italien – och USA, som under en kort period övervägde möjligheten av en större militär och politisk roll, följde snart efter. De europeiska och amerikanska offentliga anspråken på att "skydda civila" från Gaddafis styrkor lämnade snart plats för deras verkliga mål – helt enkelt en "regimförändring". Dagordern var att avlägsna Gaddafi. Förhandlingarna mellan imperialisterna om vilken roll och tyngd Libyens framtida övervakare skulle få avbröts tillfälligt.

USA/NATO:s intervention och massiva bombningar intensifierades på ett kvalitativt sätt när NTC:s styrkor förberedde sig för att inta Tripoli. Omkring 30% av alla flygningar sattes in under de sista fem dagarna. "Rebellerna" hjälptes också av massiva leveranser från de imperialiststödda militärregeringarna i Egypten och Tunisien. Qatars regering organiserade och tränade öppet Tripoli-brigaden som ledde angreppet, utan tvekan med hjälp från Blackwaters dödsskvadroner av legoknektar som är baserade i Qatar och finansieras av USA.

Den 19 augusti rapporterade *Washington Post*: "Under månader har vi samlat information i Tripoli och skickat vapen, pengar och män till huvudstaden' sa Abu Oweis, grundare och ställföreträdande befälhavare för Tripoli-brigaden. 'Vi är helt redo att ta över', tillade han. 'Alla människor där kommer att bli glada'."

"Brigadens tillfälliga högkvarter, en skolbyggnad nära staden Zintan på den enorma bergsplatån i Nafusabergen, var vid besöket i tisdags fyllt med ammunition. Befälhavare arbetade på bärbara datorer och använde satellittelefoner medan rekryter satte ihop sina vapen."

"Oweis sa att hans trupper skulle arrestera 'mer än etthundra' högt uppsatta Gaddafi-lojalister som betecknades som kriminella och möjliga orosmakare av rebellernas Nationella övergångsråd som än så länge är baserat i Benghazi i östra Libyen."

"Rebelledarna lyckades snabbt få diplomatiskt erkännande från länder i hela världen, inklusive USA. Det internationella stödet, där Qatar och Förenade Arabemiraten spelar en nyckelroll, har givit rebellerna tillgång till frusna tillgångar som har tillhört Gaddafi liksom vapenleveranser från utlandet."

"Fraktflygplan från Förenade Arabemiraten kunde ses på Benghazis flygplats på måndagen, och rebellerna har förvandlat en bit motorväg i bergen i väster till en provisorisk landningsbana där de regelbundet får pengar och automatvapen från representanter i Nationella övergångsrådet."

Washington Posts redogörelse glömde nämna att Qatar och Förenade Arabemiraten, som praktiskt taget inte har någon egen armé, förlitar sig på det USA-finansierade Blackwaters dödsskvadroner av legoknektar för att försvara sina regimer mot "utländsk oro". Legoknektar av Blackwaters typ utgör nästan hälften av USA:s stridande förband i Irak och Afghanistan, historiens största amerikanska utplacering av privata militära styrkor. Oavsett vilka förevändningar Obama-administrationen ger för att visa att man drar tillbaka trupper från Irak och Afghanistan, så mer än kompenseras det av de

enorma styrkor av legoknektar som den upprätthåller i dessa länder.

I en förstasidesartikel i *New York Times* den 15 maj med rubriken ”Hemlig ökenstyrka upprättad av Blackwaters grundare”, påstods det: ”Dokument visar att styrkan är tänkt att genomföra specialoperationer i och utanför landet, försvara oljeledningar och skyskrapor från terroristangrepp och slå ner inhemska revolter. Sådana trupper skulle kunna placeras ut om emiraten drabbades av oro i sina fullpackade arbetsläger eller utmanades av prodemokratiska protester som de som har svept över arabvärlden i år.”

En artikel av Spencer Ackerman i *Washington Post* den 25 augusti med titeln ”Lilla Qatar spänner musklerna i Libyen” konstaterade också: ”Om detta land vid Persiska viken överhuvudtaget har någon försvarsprofil, så är det mest av allt för att det är värd för den jättelika flygbasen Al-Udeid, en betydelsefull transitpunkt för amerikanska trupper och materiel på väg till Irak och Afghanistan. Men trots att Qatar har mycket få män under vapen, så hjälpte det inte bara till att hålla Muammar Gaddafis flygplan på marken, utan hjälpte också till att förvandla de libyska rebellerna till en verklig stridsstyrka – och spelade enligt en välplacerad källa en nyckelroll för att få in dem i Tripoli.”

Den 23 augusti berättade *New York Times* samma historia: ”Rebellerna” fick ”stadiga leveranser av vapen, bränsle, medicin och livsmedel från brittiska, franska och qatariska trupper” liksom ”en utvidgad bombkampanj av amerikanska jetplan och Predator-drönare”. *Times* tillade: ”Hundratals rebeller deltog i hemlig militär träning i Qatar.” Ingen av dessa företagsmedia vågade öppet säga att Blackwater-trupper – det vill säga USA-finansierade dödsskvadroner av legoknektar, som rutinmässigt utnyttjas i Afghanistan och Irak – var inblandade i stridsuppdrag i Libyen. Ett allt större bevismaterial avslöjar att de var det.

Den av imperialismen ledda erövringen av Libyen rapporterades i media i den tradition som kännetecknar alla imperialistiska krig. Gaddafis trupper svärtades ner trots att han var George Bushs hyllade ledare för lite mer än ett år sedan. Men en stor del av medias överdrifter vars syfte var att rättfärdiga USA:s krig visade sig säga mer om NTC än om Gaddafi.

New York Times' artikel från 14 augusti med rubriken ”Vågor av desinformation och förvirring dränker sanningen i Libyen” är avslöjande, inte så mycket i dess förlöjligande av Gaddafis uttalanden – att han skulle kämpa till sista soldaten – utan snarare på grund av att några få skeptiska journalister gav en ovanlig inblick i NTC:s politik. ”Rebellerna har gjort egna långsökta påståenden, som massvåldtäkter av lojalistiska trupper som fått utskrivna Viagratabletter. Trots att rebellerna inte hade några trovärdiga bevis utgör deras påståenden ändå grundval för en utredning av Internationella domstolen.”

Vidare säger *Times*: ”Och vi har mantrat med rasistiska övertoner, att Gaddafis utnyttjar afrikanska legoknektar, som rebellerna om och om igen upprepar som ett faktum. Det finns inga bekräftade fall av det: det sägs att det finns många afrikanska krigsfångar i Benghazi, men lämpligt nog tillåts inte journalister träffa dem. Men det finns afrikanska gästarbetare, dåligt betalda gästarbetare, varav många obehövade har kallats legoknektar.” *Times* har vid flera tillfällen anspelat på denna rasism mot svarta afrikaner som talesmän från NTC har stött, som för att varna ”rebelledarna” att det går emot den demokratiska bild som de har blivit uppmuntrade att tala för.

Vilka lärdomar går att dra av den hotande imperialistiska segern i Libyen? För det första: som massmobiliseringarna i Egypten och Tunisien och nu Libyen mer än nog har visat, så finns det inga genvägar – för att inte tala om imperialistiska interventioner – för att besegra diktatorer. Den första förutsättningen för seger är uppbygget av revolutionära masspartier som är djupt rotade i massornas organisationer och kamp. Det kommer inte att bli några varaktiga segrar mot kapitalistiska regimer, liberala eller diktatoriska, om de inte kompletteras av samordnade strider på regional om inte internationell grundval.

För det andra måste man våldsamt gå mot imperialistiska interventioner i alla deras former. Man

måste stöda alla förtryckta nationers rätt till självbestämmande mot imperialistiska interventioner, även de nationer som leds av avskyvärda diktatorer. Ett nederlag för imperialismen vid en samman-
drabbning med förtryckta nationer minskar dess förmåga till framtida interventioner och öppnar
dörren för andra att följa efter. Även om revolutionära socialister har all rätt och skyldighet att
kritisera och gå mot diktaturer överallt, så är denna kritik underordnad nederlaget för imperialistiska
interventioner och krig. I sådana konfrontationer är revolutionärer inte neutrala. Vi är alltid för att
de imperialister som intervenerar och de tilltänkta kolonisatörerna lider nederlag.

En avgörande del av UNAC:s program är att gå mot alla amerikanska interventioner. UNAC är enat
om att organisera massiva mobiliseringar för att kräva ”Ta hem alla USA/NATO-trupper, lego-
knektar och krigsrentreprenörer nu!” Dess ingående organisationer har olika uppfattningar, ibland
motsatta, om regimerna i många länder, från Iran till Libyen, liksom Irak och Afghanistan. Dessa
skillnader tar de olika ingående organisationernas tidningar och aktiviteter itu med på lämpligt sätt.
Men grundvalen för aktionsenheten, för de enhetsfrontsliknande grupperingar som är avgörande för
att massornas organisering ska bromsa de imperialistiska krigsmakarnas hand, är ett försvar av alla
förtryckta nationers rätt till självbestämmande – även de som leds av hatade diktatorer.

Vi lever i oroliga och motsägelsefulla tider – där den världsomfattande kapitalistiska offensiven till
stor del inte trotsas i en skala som är tillräcklig för att förändra de nuvarande styrkeförhållandena.
Men historien har upprepade gånger visat att arbetarmajoriteten återigen kommer att resa sig för att
utmana sina förtryckare och djärvt ställa frågan om vilken makt som ska härska – deras, i det lilla
parasitära fåtalets intressen, eller vår, i hela mänsklighetens intressen.

Idag fortsätter det imperialistleda kriget i Libyen med massiva NATO-bombningar till stöd för
NTC-truppernas ansträngningar att erövra städer som stöder Gaddafi. Men vi tvingas inse den
tragiska sanningen att det libyska folket har tillfogats ett allvarligt nederlag. Till våra systrar och
bröder i Libyen kan vi bara bedyra att den krisdrabbade imperialistiska besten bara kan ge nya
möjligheter att bygga kämpande massrörelser och de absolut nödvändiga revolutionära socialistiska
masspartier som kan förena alla förtryckta i gemensam kamp mot imperialismen och alla dess
agenter. De libyska massorna kommer att resa sig igen!

I motsats till de massiva mobiliseringarna under den arabiska våren i Nordafrika som tvingade fram
avlägsnandet av de hatade diktatorerna i Egypten och Tunisien, har det libyska folket fått ett ännu
värre ont på halsen – ett direkt nykolonialt ingripande i deras lands angelägenheter.

Det betyder inte att de segrar som de egyptiska och tunisiska massorna har vunnit är säkrade. Impe-
rialismens hantlangare fortsätter att härska i dessa länder i form av fortfarande mäktiga militär-
regimer. Revolutionärernas arbete är långtifrån färdigt i Egypten och Tunisien. Det har i själva
verket just börjat. Oavsett vilket svängrum som har öppnat sig av de massiva mobiliseringarna så
kan och kommer det snabbt att stängas om den fortfarande existerande kapitalistiska statsmakten
blir kvar. De kommande revolutionerna i Egypten och Tunisien och i alla andra länder, kan bara
säkras genom att avskaffa det kapitalistiska systemet, vars inneboende logik är förtryck, krig och
ödeläggelse.

Idag är den imperialistiska stöveln djupt rotad i marken i Libyen. De libyska massorna har inte
blivit befriade. Tusentals har dödats. Imperialismens ögon är nu riktade mot att göra samma sak i
Syrien och så småningom i Iran. Befrielsekampen i dessa länder är också beroende av att det ut-
vecklas revolutionära socialistiska masspartier där, inte av imperialistiska ”humanitära” interven-
tioner och inte av att lita på de nuvarande befästa och brutala lokala kapitalistiska utsugarna.

Här i USA måste vi på nytt slå fast vårt revolutionära löfte till världens folk att gå mot vår egen
imperialistiska regering och alla dess krig, och att än en gång påminna om att den amerikanska
imperialismen inte kan tjäna någon annans intressen än den härskande klassens fåtaliga elit. Obama-
administrationen är ett slående exempel på denna grundläggande sanning. Den har överträffat Bush-

administrationen i praktiskt taget varenda åtgärd vad gäller att angripa arbetare på hemmaplan och utomlands. Alla illusioner att den kan göra något annat kommer att visa sig vara förödande för de kommande masstrider som mer än någonsin kommer att utmana det kapitalistiska systemet.

- Ta hem trupperna nu: Libyen, Irak, Afghanistan och Pakistan!
- Stoppa USA/NATO:s krig mot Libyen! Imperialistiska trupper, krigsfartyg, flygplan, legoknektar ut nu!
- Självbestämmande för alla förtryckta folk!
- Bygg arbetarklassens revolutionära socialistiska parti i Libyen och överallt annars!

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)